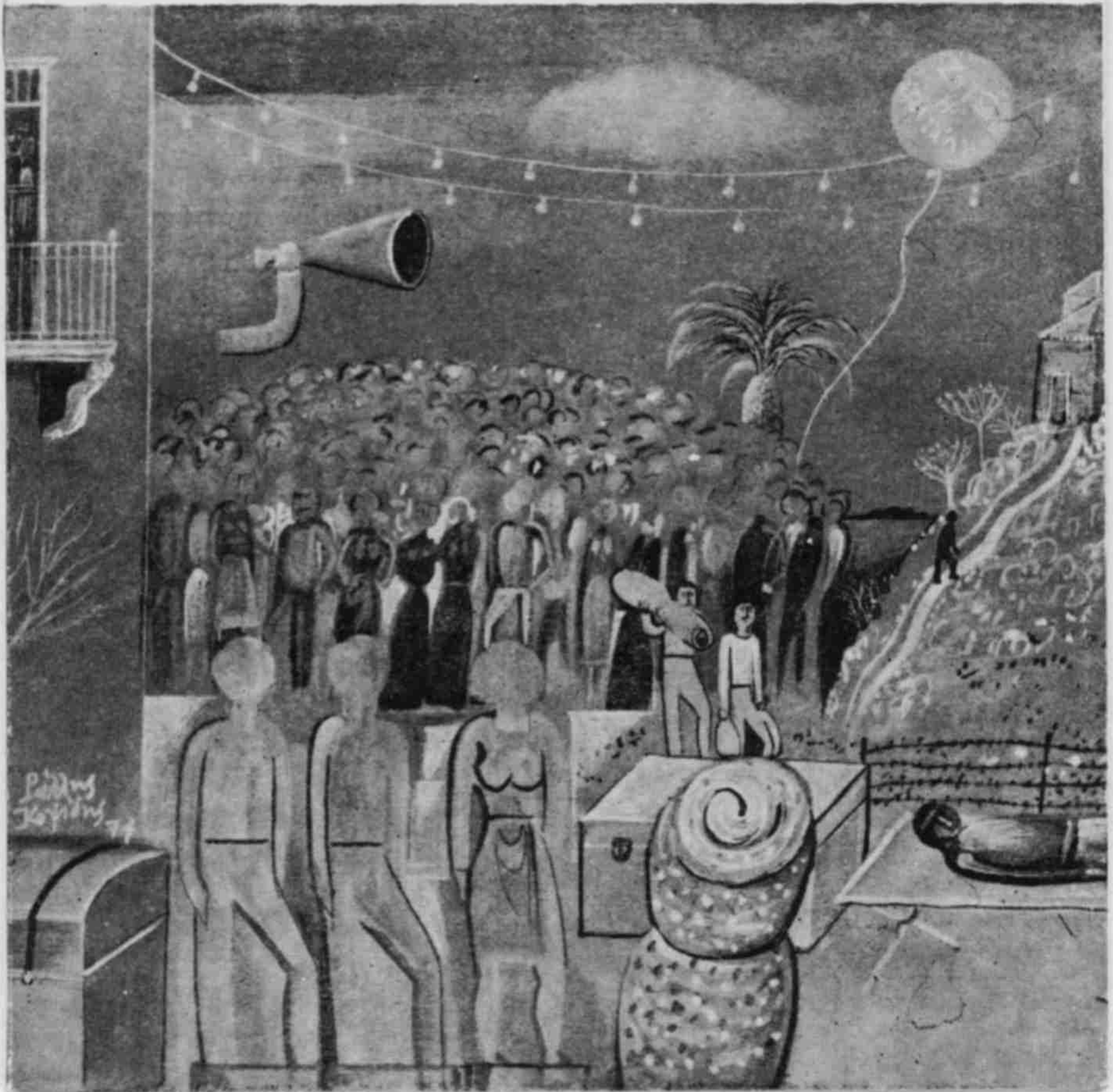

ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ
1 9 7 5

ΑΠΟΨΕ ΠΑΡΑΜΙΛΑ ένας λιγούπνος:
«Θ' ανάψουνε μιὰ νύχτα διπλή σειρά τόξα ήλεκτρικά
θά συναχτεί στη λεωφόρο τῆς μνήμης μεγάλο πλήθος
ἔχουν συγκέντρωση ἄφωνη ὅσοι τὰ δώσανε ὅλα
κόπηκε ἡ συγκοινωνία
ξέφυγε ἀπὸ μπαλκόνι ἕνα μπαλόνι
γράφει μὲ γράμματα χρυσὰ "ζήτω ἡ σπατάλη,,
κανεῖς πεθαμένος δέ γυρίζει τὸ κεφάλι,
ὅπως οἱ φρόνιμοι νοικοκύριδες
πέρνουνε κάθε μέρα τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τους
ἄς εἶναι ἀνηφορικός, αὐτοὶ πέρνουνε
ἀνήφορο. ἀγῶνα δίχως τέλος καὶ δίχως σπίτι

ὁ ἀποκαμωμένος ξεκουράζεται μιὰ καὶ καλή, ὅπου βρεθεῖ
— χῶρια οἱ τουφεκισμένοι μας ὀρθοί..
Προχτὲς πήρανε τὸ Σωτήρη,
σήμερα δὲν ἦρθε ὁ Ἡλίας βρέθηκε στὸ ράντζο
μοναχὸς του πλυμμένος, πεθαμένος..
σώνεται κι' ὁ ἀψὺς ἀγέρας τῶν βουνῶν
ποὺ ἀνασάινανε πολεμώντας.. εἶπαμε
γύρω μας σωρὸς, θησαυρὸς ἀγάλματα, ὁμοιώματα
ὄπλα, χωνιά, μπαουλάκια δεμένα μὲ σκοινιά,
θὰ δουλετοῦνε κάποτε στὸ μάρμαρο, στὸ μάλαμα
σημαῖες διπλομένες Ἀκροναυπλίες, Μακρονήσια
— βάστα ψυχὴ
ἀκόμη δὲν ἠλεκτροφωτίστηκε ἡ περιοχὴ.

ΕΛΕΓΕ, ΑΜΑ θά βγῶ
θ' ανέβω λόφο ἄδεντρο, θά βλέπω
ἀπὸ βασίλεμα σέ ξημέρωμα
κι' ἀπὸ ξημέρωμα σέ βασίλεμα
θά βλέπω ἀκέριο οὐρανὸ
οὔτε κλωναράκι πάνω γραμμένο
νά σβύσουνε ἀπ' τὰ μάτια μου τὰ σίδερα
— καὶ πάλι αὐτὰ θυμοῦμαι..

ΑΦΗΣΕ ΠΙΣΩ πολιτεῖες ἔξοχες,
μὲς ἀπ' τὰ σίδερα πέρασε τὸ μισὸ φεγγάρι
ἀργὸς σκυφτὸς χορεφτῆς
δὲν ἀκούγεται μουσικὴ
σιγὰ - σιγὰ προχώρησε, χάθηκε
σκοτείνιασε τὸ κελλὶ - φυλακὴ

ΕΝΑΣ ΤΥΦΛΟΣ ποὺ ἀνάβλεψε
παράγγειλε σέ χρυσικὸ μιὰ λεμονιά
ποὺ πρωτοεῖδε μὲ τὰ λεμόνια της φορτομένη - φίλε ζωγράφε
ζωγράφισέ μου μιὰ δεντρολιβανιά λουλουδιασμένη
τὴν εἶδαμε ὅπως βγαίναμε ἀπὸ φυλακὴ
ὁ ἀνθὸς της μαβῆς
ῶρα δειλινού χρυσοπιτσιλισμένη.

Ο ΗΛΙΟΣ βγαίνει πατᾶ τις κορφές
δρασκελᾶ θάλασσες, δικές του ὄλες - ἐδῶ
δυὸ σειρές πλάκες φωτᾶ
ἥλιος τῆς φυλακῆς σὰν κλέφτης περπατᾶ.
Πέντε καὶ πέντε, δέκα, δεκαπέντε
διῶξε τὸ νυχτοπούλι
ἀπ' τῆ σκεπῆ μας
δεκαεφτά, δεκαοχτῶ μὴν κουραστεῖς
δὲ μετρᾶς βότσαλα μετρᾶς χρόνια
μὴ σοῦ ξεφύγει ὥρα, ὥρα δὲ χαρίστηκε
τῆς θλίψης οὔτε τῆς γιορτῆς,
ἄχ δικασμένοι καὶ παραστάτες

τὴ σνδαυλίσασμε - θυμᾶσαι ἥλιε
τὴ φωτιᾶ τῆς καρδιᾶς μας
μιᾶ παγωμένη, μιᾶ σκλαβωμένη ἄνοιξη
ζεσταθήκαμε ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὰ φτερὰ μας
δικὴ μας ἄνοιξη, χαρὰ σκληρὴ χαρὰ
δικὰ μας τὰ βουνὰ - σὲ ποιὸ δέντρο
κρεμάσαμε τὰ τουφέκια μας, πόσην ὥρα κοιμηθήκαμε
ξυπνήσαμε στὴ φυλακὴ..
Κάποιος βογγᾶ στὸν ὕπνο του
ὕπνε καὶ σὺ βασανιστὴ,
κόσμος βογγᾶ, κόσμος γενιέται - πρόλαβε ἥλιε
εἴμαστε πολλοί..

Ο ΗΛΙΟΣ έβασίλεψε ή θάλασσα ροδίζει
ό άβασίλεφτος καϋμός στον ούρανό άρμενίζει
άπόψε είναι ή μέρα τους
τό χρόνο μιá φορά
σ' ένα γεφύρι άθέμελο
περνούν κατά σειρά
περνούνε άμέτρητοι
άδικοσκοτωμένοι
όσοι σφαχτήκαν τρέχοντας
όσοι κουβαριασμένοι
λίγοι φτύσανε κατάμουτρα τό φονιά
κοιμοῦνται άναπαμένοι
'Απ' τής Μικρασίας τά μακρινά
ώς τά κοντινά περιγιάλια και βουνά
ή νύχτα έπηξε, άστρο δέ λαμπυρίζει
κάθε άκοίμητη ψυχή όπου βρεθει βιγλίζει
άχνα δέ βγάζουν οί νεκροί

μάτια χιλιάδες ἄδεια
χιλιάδες δάχτυλα στραβά
δείχνουνε τὰ σημάδια
Κλείστε τὰ παραθύρια σας
οἱ πόρτες μπαρωμένες
ἄξαφνα μὴν ξυπνήσουνε
τόσες χαροκαμένες
καὶ τρέχουν νὰ γνωρίσουνε,
ἂν πιάσουν καὶ γνωρίζονται
ἥλιος δὲν ξημερώνει
καὶ θὰ πικρίσει τὸ ψωμί
Ἐπὸ 15 ὡς 60 χρονῶ
πόσες φορές μᾶς κόψανε
πόσες φορές μᾶς κάψανε
τὸν ἀνθὸ καὶ τὸν καρπὸ,
ἔ πουλημένες γενεές
ξεκληρισμένοι τόποι
τὸ ξέρουνε ὅσοι ζήσανε
κάθε φορά, κάθε φορά
ποιοὶ μᾶς πουλοῦνε
ποιοὶ μᾶς ἀφανίσανε..

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ πρωτοταξιδευτής
πρῶτος λαός σοσιαλιστής
σὲ πέλαγο ἀγεωγράφητο
χαράζει τοὺς χάρτες τῆς εἰρήνης

ΜΕ ΤΗΝ ἀντιφεγγιά τοῦ φεγγαριοῦ
ὡς τὴν αὐλακιά τοῦ ἀλετριοῦ
οἱ λαὶ καλομελετοῦνε τὴν Εἰρήνη

ΕΝΑΣ - ΕΝΑΣ στὴ θέση του, σειρὲς - σειρὲς κεφάλια
χῶρες, πολιτεῖες δόσανε τὸ παρῶν
τὰ μεγάφωνα πετοῦν συνθήματα, μηνύματα
οἱ πολυέλαιοι ἀβασίλεφτοι, στὰ ψηλὰ ταβάνια
θὰ ζωγραφιστοῦνε ἀγῶνες, πόθοι τῶν λαῶν.

ΧΤΥΠΗΣΑΝΕ ΤΟ Λαμπράκη
τρίκυκλα, ρόπαλα καταπάνω του, κατακέφαλα
τρομοκράτες μυστικοί και μισθωτοί
θρῆνος στὴ Θεσσαλονίκη, φασίστες χτυπήσανε
τῆς εἰρήνης τὸν ὁμιλητὴ.
Αὐτὸς πρωτάνοιξε τὸ συντριβάνι
λάλησε καλοσήμαδο πουλί
μαρμαρωμένο τώρα κείτεται τ' ἄξιο κεφάλι
“ἄθάνανος, ἄθάνατος,,
ἄκολουθᾶ, χειροκροτᾶ λαὸς ξεσηκωμένος
ὀρθὸς μπαίνει στὴ γῆ - πρὶν ξεραθοῦνε τὰ στεφάνια
ἢ νεολαία γράφεται στ' ὄνομά του, ὁ Λαμπράκης ζεῖ

ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΤΣΑΡΟΥΧΑ τὸν ψυχωμένο σύντροφο
στὸ πλευρὸ τοῦ Λαμπράκη βαριὰ πληγώσανε,
ἔζησε τότε - στὰ τόσα χρόνια, τὸ '68 Μάϊο μῆνα
— ἴδιοι πάντα οἱ δολοφόνοι - ἔξω ἀπ' τὴν Κατερίνη
τὸν πιάσανε, τὸν βασανίσανε, τὸν σκοτώσανε
ἴδιοι κι' ἀτιμώρητοι

ΠΟΥ ΦΛΕΒΙΖΕΙ τοῦτος ὁ ποταμὸς
στὸ Μαραθῶνα συναγερμὸς,
ἀπὸ μακριὰ ἢ φλέβα του, γυρίσματα πολλὰ
χάραξε ἢ μέρα ὁ ποταμὸς μιᾶ
ζητᾶ εἰρήνην ἠκούει ὁ οὐρανὸς
ξύπνησε κι' ἀγέρας θαλασσινὸς
τ' ἀμπέλια πρασινίζουνε ἀνθίσαν οἱ ἔλιές
χορεύοντας περνοῦνε παιδιὰ καὶ κοπελιές.
Κόκκινος ὁ ἥλιος πάνω ἀπ' τὰ σπαρτὰ
περνοῦνε καὶ γερόντοι ὁ κόσμος χαιρετᾶ
μπρὸς - μπρὸς τὰ χέρια του ἀνοιχτὰ ὁ σταυρωμένος
τῆς περσινῆς πορείας ὁ δολοφονημένος..
φέρτε νερὸ στὶς πόρτες ξοχάρηδες, διψάσαμε,
δροσίστε μας τὸ στόμα - γειὰ σας. ξαποστάσαμε.

ΣΤΕΙΛΑΝΕ Οἱ Ἕλληνες στὸ τραπέζι τῆς εἰρήνης
κάτι λουλούδια συρματένια βυσσινιὰ
τῆς προδομένης νίκης - τὰ φορᾶ ἢ καλεσμένη νεολαία
σὲ φυλαλὲς ψιλοπλεμένα, στὰ σκοτεινὰ.

ΚΙ ΑΚΟΜΑ ποῦ νὰ δέσουνε οἱ ἄνθοι
στὰ λεμονοπερίβολα
Φώτη καλὲ μας σύντροφε ποιητή, ἀγωνιστὴ
μαῦρο πουλὶ θαλασσινὸ
πῶς θὰ χωρέσεις σὲ χαρτί;
ταξιδευτὴ τοῦ πόνου μας,
λῦχνε τῆς φυλακῆς μας...

ΕΧΟΜΕ ΣΤ' ἀμπάρι ἕναν νεκρὸ
τὸ Φώτη Αγγουλὲ ποιητή, ἀγωνιστὴ
τὴ φωνὴ του θὰ τὴν εἶχες λοστρόμε ἀκουστὴ
στὴν ἀποβάθρα - εἶδες - τὸν χειροκροτήσανε πολλοί
τώρα ἢ πλώρη σὰ διαμάντι κόβει θάλασσα γιαλὶ
φτάνομε αὐγὴ, τῆς Χίος οἱ κάβοι φέξανε δακρυσμένοι
κρυφὴ μάνα ἢ Ἀνατολὴ σκοτεινιασμένη.

— ΓΕΙΑ ΣΑΣ χωριανοί καὶ περαστικοί,
πῶς πάει ὁ τρύγος;
Τέτοια ἐποχὴ τέλη Αὐγούστου μᾶς τουφέκισε
τοὺς 27 ἔμᾶς ὁ φασίστας κατακτητῆς
— ἡ πέτρα τούτη
εἶναι στημένη τῆς λεφτεριᾶς
ἐδῶ καταμεσίς στ' ἀμπέλια

ΤΟ ΚΡΥΟ νερὸ τῆς Καστανιᾶς
ἄς μὴ στερέψει ποτές
ἄς δροσολογιέται ὀλοχρονίς ἢ λεύκα τούτη,
λάμπει ὁ ἥλιος λάμπει ὁ κόσμος
ἄχ φυσᾶ καὶ θαλασσινὸ ἀγεράκι
τόσα εἶδανε τόσα χάσανε οἱ ἀραδιασμένοι πατριῶτες
2 σειρές, τοὺς ρίξανε 2 ριπές
ἢ γῆς τοὺς δέχεται, βογγᾶ
γῆς σκλαβωμένη ἀκριβὰ ξαγορασμένη
ἀκριβὰ μας νερά.

ΕΔΩ ΔΙΑΒΑΖΟΜΕ ἄλφαβητικὰ
ἑβδομηῆντα ἔννια ὀνόματα, μηνύματα
“ ἐκδικηθῆτε μας.. ,,
“ γράφομε ὀρθοί.. ,, - μὲς στὸ σκοτάδι
ἀναμένα δαυλιὰ.

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΝΝΙΑ - τόσοι προλάβανε
μᾶς ἀποχαιρετίσανε
μπρὸς καὶ πίσω τους ἀμέτρητοι, ἀμίλητοι
χιλιάδες, μυριάδες.

— ΠΟΙΟΣ ΣΚΥΛΟΣ δοῦλος μου, ρωτᾷ ὁ Χάρος
ξεδιάλεξε τὰ 200 τοῦτα παλληκάρια
ἦρθανε χορεύοντας
ἡ μαύρη αὐλή μου γνώρισε Πρωτομαγιά
χορεύανε καὶ τό χορτάρι δὲ λυγοῦσε, ἀλαφροπόδαροι
ναὶ ἀλαφροπόδαροὶ ἄτσαλόκαρδοι.

ΚΛΩΘΟΓΥΡΙΖΕΙ τὸ φαράγγι κι' ἀνεβαίνει
μεγάλο φαράγγι, μεγάλο δίκιο
ἀνηφορίζομε - δὲ βλέπομε οὐρανὸ

ΠΟΛΥΣ ὁ δρόμος, ἡ δύναμη κόβεται
ὁ πόθος πιὸ πολὺς, περπατοῦμε

ΣΤΟΛΙΣΤΗΚΑΝΕ ΣΗΜΕΡΑ οἱ γυναῖκες
θυμοῦνται πολλὰ
μᾶς πρέπει σήμερα θύμηση καὶ στόλιση..

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ἀνάσα καὶ φωνὴ
μὲ μᾶς ἀπόψε ᾶς καθήσει
δόσαμε μάχη, χάσαμε - κερδίσαμε
νὰ μᾶς τὴν τραγουδήσει

ΑΥΤΟΣ ὁ πόθος καίει τὸ μεδοῦλι
τόση ἀπαντοχή, ἀναβολή..
βάλε καὶ τὴ Μέση ἐκείνη Ἐνατολή..
νύχτα τοὺς φέρνανε νύχτα τοὺς σηκῶνανε
τραῖνα σταματημένα καταμεσίς στὴν ἔρημο
στρατιῶτες Ἕλληνες ἀφοπλισμένοι ἀπὸ δόλιο σύμμαχο
βγαίνει ὁ ἥλιος ἀκούγεται τραγούδι ἀντάρτικο
ἀντιλαλεῖ στὴ Λιβύη στὸ Σουδάν
ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀφρικῆς βαριά ξυπνᾷ
ἀστράφτουνε μακρινὰ βουνὰ..

ΟΣΗ ΓΝΩΣΗ κλέψαμε απ' τὸ χάος
τὴν ἀκουμπήσαμε παραδῶ, παρακεῖ
τὸ πάθος μας τὸ κουβαλοῦμε

ΤΟ ΓΑΛΑ καί τ' ἀφρόγαλο τοῦ πάθους
ἡ δύναμη μας ἓνα ποίημα
ἓνα ξέχειλο ποτήρι

ΛΙΓΟΣ ΚΑΡΠΟΣ ό κόπος πολυς
τα χτήματα τής μάνας μας τής ποιησης
είναι όρεινά

ΜΑΖΙ ΣΠΕΡΝΟΜΕ πίκρες και χαρές
μαζι άνθίζουνε
οί πίκρες πρώτες καρπίζουνε

ΕΓΥΡΕ ΤΟΥ νοῦ ένα κλωνί
και ρίζωσε - καταβολάδα

Η ΠΙΚΡΑΔΑ τοῦ πικραμίγδαλου
εἶναι καὶ γλυκιὰ
ὅλες οἱ πίκρες, οἱ γλυῦκες
στὸ τραπέζι τῆς ποίησης
καὶ τὸ κρασί της γουλιὰ - γουλιὰ

ΠΟΛΛΕΣ οἱ κλειδωμένες πόρτες
χαμένα τὰ κλειδιὰ
τίς ἀνοίγει ὁ ποητής, δουλιὰ του

ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ - ποίηση
τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας -

ΠΙΑΝΕΙ ΜΙΑ σιγανή βροχή
σαλεύουνε τῆς γιασεμιᾶς τὰ φυλλαράκια
περνᾶ ἓνα κοπάδι ἀθώρητο
ψιλοπόδαρο, δίχως καμπανάκια

ΕΒΡΕΞΕ ΑΝΘΙΣΑΝΕ ἄκαιρα
τὰ σκοῖνα, τὰ βάτα
γιαλένιος, ἀμύριστος ἀνθός.

ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ πάνω μαδᾶ ἡ γιασεμιᾶ
εὐωδιάζει τοῦ νεροῦ ἡ ἀνασεμιᾶ

ΠΡΟΧΩΡΑΤΕ ΜΗ μὲ περιμένετε
πάω πίσω θέλω νὰ ξαναῖδῶ
ἐκείνη τὴν ἀνθισμένη κάπαρη.

ΕΔΩ ΣΤΑΘΗΤΕ ἄφραχτος γιαλὸς
φαίνεται ἀκέρια ἡ μέρα

ΜΙΑΝ ΗΣΥΧΙΑ καθαρὸ γιαλὶ
ξημέρωσε μέρα ταπεινὴ
παραμιλᾷ ἡ κοιμισμένη θάλασσα
εὐωδιάζει καὶ τὸ φύκι

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ χαμηλὴ συκιά
πίσω ἀπ' τὰ σταυραγκάθια
ἡ θάλασσα - ἔ θάλασσα
λάμψη καὶ δέση τοῦ κόσμου

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ὅλο μᾶς πέφτει σήμερα
τ' ἀσβεστωμένο τοῦτο δῶμα
κι' ὁ πρωῖνὸς Μαγιάτικος οὐρανὸς

ΜΙΑ ΧΑΡΗ ἄς εἶχα
νά σκύψω ἀπ' τὴν κουπαστὴ καὶ νὰ σφυρίξω
νά φανοῦνε πηδῶντας 3 - 4 δελφίνια
νά παίζουνε στὴν πλώρη μας
τώρα ποὺ περνοῦμε τὸν Τσικνιά

ΜΕ ΤΙ πετράδια σιντεφένια,
χάντρες τριανταφυλλιές
στόλισες Ἰκαριά κάθε βουνοπλαγιά σου ;
— Ἀνοίξαν οἱ γλυκὲς κι' οἱ πικρὲς μου ἀμυγδαλιές.

ΤΗΣ ΣΑΜΟΣ ἡ ψιλὴ κορφὴ
στὸν οὐρανὸ κρεμασμένη
δὲν ἀκουμπᾶ πουθενά
ὁ πόθος μας τὴ σηκώνει ἀπὸ μακριὰ
ἢ τὰ τζιτζίκια τῆς - τώρα καλοκαίρι ἀλαλλάζουνε
στοὺς ἐλαιῶνες, στοὺς πευκιάδες.

ΛΕΜΕ ΔΕ θὰ φύγομε πιά ποτέ
γι' ἄλλους σφυρίζουνε τὰ καράβια,
μὲ τὰ πρωτοβρόχια ἢ καρδιά μου ἢ ἀράχνη
ἔπλεξε δίχτυ, γιαλίζει ἀπ' τὰ κεραμίδια μας
ὡς τὰ κατάρτια τοῦ λιμανιοῦ.

Μ' ΕΝΑ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ ἢ μὲ τὰ σύνεφα
ταξιδεύομε πιὸ γρήγορα;

ΣΤΑ ΤΟΣΑ χρόνια λουλούδισε ὁ ἀθάνατος
τὸ ἄνθος του ἔσταξε, γέφτηκα δυὸ στάλες μέλι
γέφτηκα ἓνα γλυκὸ νερὸ καταμεσίς σέ θάλασσα
τὸ λένε ἀνάβαλο, ἥλιος διπλὸς μέ θάμπωσε
κάποιο συνεφιασμένο δειλινὸ,
σέ σπηλιά νυχτώθηκα στρωμένη παρδαλὰ ψηφιά
κι' ἄλλα τέτοια - δέν τὰ ξαναβρίσκω.

ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ εἶναι γραμμένο μὲς στὰ μάτια μου
σέ κάθε τζάμι ἀντιφέγγει ἅμα βραδιάζει
μιά - μιὰ κορφή καὶ κορφοῦλα του ὡς τὴ θάλασσα.

ΣΤΗ ΡΙΖΑ τοῦ Καστρότοιχου ἄνθισε χαμομήλι
ἄγρια πέτρα πατῶ, σὲ πελεκημένη πέτρα κάθομαι
τ' ἄγέρι λουλουδίζει σὰ δέντρο στὸν καιρὸ του
ἔ μᾶς ἔλαχε ὁμορφὴ πατρίδα καὶ φτωχιά
ζηλιάρης ὁ φτωχὸς ποὺ ἔχει ὁμορφὴ γυναῖκα
βράχοι θαλασσινοὶ σὰν ὄργανα βουίζουνε,
καρδιὲς ψιλανεμίζουνε
ὦρα ποὺ μᾶς πάει μακρὰ, ὁ καβὸς σείστηκε δυὸ φορές
χρυσὸ στεφάνι κερδίσαμε στῶν λαῶν τὶς συμφορὲς
μικρὰ νησιὰ ἢ ἀπαντοχὴ μεγάλη - πότε
θὰ φύγουνε ἀγοραστὲς καὶ πουλητὲς,
σειρὰ μου πιά καὶ σειρὰ σου
καὶ κείνη τὴν ἀπιαστὴ πέρδικα τὴν εἶρ ἤ ν η
θὰ τὴν ταΐζεις γυναῖκα, στὴν ποδιά σου.

ΦΕΡΑΝΕ ΚΟΠΕΛΛΕΣ στὴν πλατεία
χορεύουνε γιὰ τοὺς ξένους, καμαρώνουνε
οἱ μαϊμοῦδες ποὺ τραβοῦνε οἱ γῦφτοι
τρίζουνε τὰ δόντια, δαγκώνουνε

ΑΛΛΟΝ ΗΛΙΟ μὴν πουλήσετε, λιγότεψε

ΘΕΛΟΜΕ ΛΕΙΟ τέλος και τὸ κάστρο κατάκορφο
μαύρη πέτρα κουβαλημένη ἀγγαλιαστή
ὁ κόπος τοῦ χτίστη και τοῦ νηστεφτῆ
χίλια χρόνια τὸ θυμίαμα, ἡ ψαλμωδία - τώρα
οἱ ξενόγλωσσοι μετροῦνε μιὰ - μιὰ τὴν ὥρα..
τὸ πρωτὶ ἀνταμώσανε δύο κουμπάροι, τὰ λέγανε
παινεύουνε τὰ βόδια τους, ξορκίζουν τὴν ἀναβροχιά
ὄ,τι ξέρουνε καλὸ, κακὸ τὸ εἶπανε και πετρώσανε..
ἔδῶ πολλοὶ πολλές φορές οἱ πετρωμένοι
πολλές φορές και γεννημένοι,
εὐκόλα γεννιέσαι μιὰ φορά - ἐμεῖς
καταμεσήμερο, κατακαλόκαιρο
μὲ τὸ φέγγος τοῦ ἀφρισμένου μπογαζιοῦ
— πήρε πάλι μελτέμι - και μιὰ νύχτα
φεύγουνε οἱ ξένοι, φύγανε τὰ κότερα, τὰ ἐλικόπτερα
φάγανε και τίς πέτρες, οἱ ἀρχαῖοι βοσκοὶ
χουγιάζουνε στά μαντριά, μάταια λαλοῦνε τὰ κατσίκια

γάλα πιά δὲ θὰ στάξει ἀπὸ μαστάρι
νὰ γλυκάνει τὸ χῶμα, χειμώνιασε, δὲν ἔβρεξε
κυριέψανε οἱ βοριάδες, διψοῦνε τὰ πουλιὰ
ἀπὸ σπασμένο πυθάρι ἓνα κουκούτσι ξερὴ ἔλια
«... ἂν τὴν φυτέψετε φυτρώνει...»
τοὺς δίνει θάρρος ἓνας γραμματισμένος
τὸ πρωῖ βρέθηκε μαχαιρωμένος, μιλιὰ οἱ γειτόνοι
ἀπ' τὴν Ἄμερική σταλμένοι δολοφόνοι
καὶ στὸ λιμάνι τρελάθηκε μιὰ κοπελιά,
γεμίσανε ἄξαφνα τρελλές τοῦ λιμανιοῦ οἱ βάρκες
«.. θὰ χορέψουνε γιὰ τοὺς ἐπισήμους..»
διαταγὴ τοῦ γαλονᾶ
κι' ὁ ἡμερος γλᾶρος
τσιμπᾶ τ' ἀποτσιγᾶρα στὸ μῶλο, πεινᾶ.

ΑΥΤΟΣ Ο γλᾶρος μὲ σπασμένο ἓνα φτερό
αὐτὸς ὁ ἀπλὸς κόσμος
κάθε πρωῖ τοῦ κόβουν τὰ φτερά,

ΣΚΟΛΑΣΕ Η βάρδια μας αύγη
ἄχ ἢ καρδιά μου μαλακή
ἕνα φεγγαράκι, ἕνα νυχάκι πεταμένο
ἀπόμεινε στὴν καρδιά μου τυπωμένο

ΑΝΕΒΗΚΕ ΤΟ φορτηγὸ στὸ πεζοδρόμιο
γωνία Λεωχάρους - Πραξιτέλη
πάτησε μιὰ φορτωμένη χαρτιά
μιὰ Παπαδημητρίου "Ἐλλη
κάθε μέρα πολλές οἱ φορτωμένες
καὶ συχνοπατημένες..

ΛΙΓΑ ΤΑ κρεβάτια οἱ ἄποροι πολλοὶ
πόσο ἄργεῖ ν' ἀνοίξει καὶ τὸ διπλανὸ πορτάκι
ὁ γρουσούζης νυχτοφύλακας ὁ Χάρος

ΔΥΟ ΑΓΙΕΣ για τοιχογράφηση
ή χήρα Μικρασιάτισσα - μεγάλη φιγούρα
βαστᾶ στὸ χέρι σκούπα καὶ κουβᾶ
ή κόρη ἔβγαλε γυμνάσιο - διπλὰ ξενύχτια
βίος καὶ μαρτύριο
φορᾶ μισὸ στεφάνι ἄτσαλένιο
εἶναι τηλεφωνήτρια

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ περνοῦσε πόρτα - πόρτα
ὀλόκληρο τετράγωνο γραφεῖα σοβαρὰ
ρωτοῦσε " .. ποιὸς θέλει ἕνα καναρίνι
νὰ ξέρατε ὅλη μέρα νὰ κελαῖδᾶ.. "

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ κάνανε φτερά
νεολαία με ξέμπλεκα μαλλιά
μιανῆς μαθητευόμενης ύφαντουργίνας
τῆς τ' ἄρπαξε ἡ μηχανή - φρενάρανε
ἀπόμεινε τὸ κεφάλι κρεμασμένο
ἦταν μελαχροινή - τὴ λέγανε Πασχαλιά

ΤΑΖΩ ΕΝΑ λεωφορεῖο ἀσημένιο
κι' ἓνα ἐργοστάσιο, ἡ πύλη χρυσαφιά
νὰ τὸ φοροῦνε οἱ κοπέλες στὸ λαιμὸ
τῆς σκληρῆς ζωῆς τάμα καὶ στόλισμα

ΠΑΡΕ ΑΝΑΣΑ μπάτη πελαγίσιε
ἄφισε πίσω τὰ νησιά ὅπου δροσολογιέσαι
πέταξε μεσημεριανὲ θαλασσινὲ καβαλάρη
δίχως σέλα, δίχως χαλινάρι
ἄφισε πίσω τοὺς λιμανίσσιους κιτρινόμαυρους καπνοὺς
φύσηξε χαμηλὰ, φύσηξε στοὺς δρόμους
δρόσισε τοὺς οἰκοδόμους
πίνουνε τὸ νερὸ μὲ σωλῆνα λαστιχένιο,
ἀπὸ βαρέλι σιδερένιο, σήμερα προσφέρουνε
κι' ἓνα μεροκάματο τῆς εἰρήνης

ΠΕΡΑΣΕ Η τρέλλα του καλοκαιριού
τὰ δυὸ ξενότοπα πουλιά
φύγανε ἀπ' τ' ἄρμυρίκια
στὴ σκιστὴ πέτρα κάθησε ἡ τυφλὴ κουρούνα
κρούζει μὲ τεντωμένο λαιμὸ
" .. ἄλλο πουλὶ δὲν κουρνιάζει πιά ἐδῶ.. "

ΣΗΚΩΣΤΕ τὰ τραπέζια, τὶς καρέκλες - γιὰ μᾶς
ἀκέρια πάλι τοῦ παραθαλάσσιου καφενεῖου
ἢ χειμωνιάτικη μοναξιά.

ΤΡΕΞΑΜΕ, ΤΡΕΞΑΜΕ. φωνάζομε "περιμένετε..."
δὲν προλάβαμε, φωνάζομε "καλὸ ταξίδι.."
τό καράβι πέρασε τὸν κάβο
βουίζει ὁ γιαλὸς μὲ ἀσώματα ὀνόματα

ΕΝΑ ΡΟΔΙ μαντήλι στο κεφάλι
τὸ ξαίρει ὅλο τὸ νησι
ἓνα καρφὶ κατάστηθα
τὸ ψηλάφισες καὶ σὺ.

ΙΣΚΙΕ ΜΟΥ καλοκαιρινὲ
κι' ἀπ' ἄλλη μάνα ταξιδεμένε ἀδελφέ
οἱ μαῦρες πέτρες τοῦ γιαλοῦ νοτίσανε
σύνεφο τῆς ἀναβροχιᾶς - ὁ ἔρωτὰς μας.

ΕΝΑ ΚΟΠΑΔΙ γλάροι κι' ἡ μαυρίλα τοῦ κάβου
σὲ θυμοῦμαι..

ΑΣ ΗΞΕΡΑ σὲ ποιά σπηλιὰ
μαζεύεται καὶ κοιμᾶται τὸ μελτέμι

ΧΑΘΗΚΑΝΕ ΚΑΙ τῆς ἐρημιᾶς
τὰ θεοτικά πουλιὰ,
ἄητοὶ καὶ σταυραητοὶ, βιτσιῖλες
δὲ μαυρίζει πιά ὁ ἴσκιος τους πάνω στὰ γκρεμνὰ
τὸ ἄφωνο καμάρι - ἄλλοτες τραγουδισμένο.

ΔΕ ΜΟΥΓΓΡΙΖΟΥΝΕ πιά στὰ δάση
θηρία τῆς στεριῶς
τῆς θάλασσας τὸ μουγγρητὸ ξέρομε τ' ἀσώπαστο
τὸ παλεύομε - παλιά μας τέχνη
τρικάταρτα, τρικούβερτα
σκοῦνες, μπρατσέρες, τρεχαντήρια, ψαροποῦλες,
διχτυάρικα, παραγαδιάρικα, τράτες, γρι - γριά
γλυτώνουνε κάμποσοι Ἕλληνες τὴ φαγάνα ξενητιά
καὶ σεῖς μολυβοποδεμένοι σφουγγαράδες
καϋμένη Δωδεκάνησο τὰ ὑποστατικά σου
στῆς θάλασσας τὴν ἄβυσσο
τὰ ἴγραψες στὰ παιδιὰ σου
ἀπὸ τραγάνες σὲ φυκιάδες συγκομίζουνε
ἀπ' τ' Ἀγιονόρος κῦμα πρὸς κῦμα
ὡς τὰ φανάρια τῆς Μπενγγάζας
ὡς τὴ μάνα τοῦ Λίβα τὴν Ἀφρική

ΦΩΝΑΖΩ “ ΚΛΑΨΤΕ ,, και πάλι φώναξα
“ πιάνομε άπ’ τήν άρχή ,, .. δικάσανε τή φωνή μου
υπόγεια τώρα περπατᾶ, είναι παντοῦ, από πρίν
υπόγεια βασιλεύει τώρα κι’ ή πιό μεγάλη μέρα
δόσανε τὸ “ παρῶν ,, οί κρατούνενοι
άπ’ τή χαραμάδα και σκορπίσανε
κάποιο κούτελο κολλημένο χάμω ξεπετιέται
ᾶξαφνο σύνεφο καλοκαιρινὸ
φύσηξε ὁ παραπανήσιος πόνος
τὸ ἔνα χέρι βαστᾶ ψηλὰ τή μοίρα του τ’ ἄλλο κολυμπᾶ
ὁ λίγος πόνος δὲ φτάνει - κι ᾶς μὴν ἀνοίξει ποτὲς
ή σιδερένια πόρτα ἐτούτη, δίκιο τραγούδι ταιριάζω
δικὸ σας ὅτι βρῶ - ἀτραγούδιστη δὲ ζεῖς, ἔ δικαιοσύνη
κι’ ή γῆς δὲν ξαναγίνεται - ή ᾿Αμερικὴ τήν καταλεῖ
τὰ κατράμια της πήξανε τὰ κύματα
κολλημένα λέπια και φτερὰ
ᾶφιονισμένη νεολαία, τυφλὰ μωρά.

ΕΝΑ ΜΑΝΤΗΛΙ βρέξτε του
κρῦο νερό ἀπ' τὸ σταμνὶ
τὸν πέρνουν στὴν ἀνάκριση

ΤΟ ΧΛΩΜΟ κούτελο μελάνιασε
χτυπᾶ, ξαναχτυπᾶ ὁ βασανιστῆς
ἡ μύτη στάζει μαῦρο αἷμα - καὶ πάλι
ὀλόρθο τὸ ἀγύριστο κεφάλι

ΚΑΘΕ 4 ὥρες χτυπᾶ
ἡ καραβίσια καμπάνα
ταξιδεύομε, ἀγρυπνοῦμε.

ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΤΑ μεσάνοιχτα πότε - πότε
καὶ κείνον τὸ μυστικὸ πομπό..

ΔΟΣΑΜΕ ΣΗΜΑ δόσαμε κῦμα
γνωριστήκαμε
ἀκούστηκε κι' ὁ σκοπός
τοῦ ἐκτελεσμένου τραγουδιστή.

ΤΟΥΣ ΠΑΝΕ στα Γιοῦρα κομμουνιστές καὶ δημοκράτες
νύχτα πιασμένους - μάς ἔχουνε γραμμένους
καταλάβανε τὴν Ἀθῆνα τὰ θωρακισμένα
τὸ πρωῖ καλώδια καὶ δικαιώματα κομένα,
τώρα οἱ βοριάδες ἀνάμεσα Σύρο - Ἄντρο ἀγριέψανε,
βουίζουνε χτίσματα καταραμένα
οἱ σκορπιοὶ ξαποληθήκανε ποῦ ὀρίζουνε τὶς πέτρες
καὶ τὸ νερὸ κουβαλητὸ μὲ βαποράκια
δὲ λείπουνε ὡς τόσο ἀπ' τὴ Μύκονο τ' ἄσπρα κοτεράκια
ἔ ποιανῆς κόλασης οἱ φλόγες θά φωτίσουν λίγη ἀλήθεια..
Ἄποιο ποτήρι γέμισε σὲ βρύση - καλοκαίριασε -
στὸν πάτο ἀντιφεγγίζουνε καμένα στόματα
ἢ θάλασα ἔβγαλε καὶ τὰ πρῶτα πτώματα
εἶναι μαχαιρωμένοι ἀπὸ πρὶν οἱ πνιγμένοι μας
γάντια φοροῦνε οἱ δολοφόνοι - ἐμεῖς τοὺς ξέρομε
ξέρομε τοῦ φασισμοῦ τ' ἀποτυπώματα

ΑΚΟΥΜΕ Τ' ὄνομα τοῦ ΑΛΛΕΝΤΕ
λαμποκοπᾶ ἕνας μακρινὸς ὠκεανὸς
φάλαινες βαστοῦνε τὴν ἀνάσα τους
τὴ στενὴ γῆς περίλαβε τυραγνισμένος λαὸς
στ' ὄνομα τῆς εἰρήνης ὀργώνουνε οἱ ζευγάδες
τὰ ἐργαστάσια τρεῖς βάρδιες - ἄχ κατάρρα
ἢ ἄλλη Ἀμερικὴ, ὀπλίζει φονιάδες
Ἀλλέντε, Ἀλλέντε - στὴ Χιλὴ
σκοτώσανε ἄλλον ἕναν εἰρηνεφτῆ.

ΜΕ ΤΗ θελιά περασμένη στὸ λαιμὸ
κλωτσήσανε τὰ σκαμνιά
κρέμονται 3 μαῦρα τσαμπιά
σ' ἕνα τρίστρατο τῆς Τουρκίας
λυπημένος ἀγέρας τὰ κουνᾶ
τρέμει σύρριζα ἢ κληματαργιὰ
φυτεμένη σ' ὅλη τὴ γῆ γιὰ τὴν εἰρήνη.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ τουτο..

νά τὸ πείς κέδρο, πλάτανο,

εἶναι ὁ πολύπαθος ἑλληνισμός

ἡ ρίζα του σκληρὴ σὰ γιούσουρι, θαλασσινὴ

Κύπρο τὸ πιὸ ἀκρινὸ, ἀψηλὸ κλωνι

δέρνεται ἡ Κῦπρο, ἀντρίεψε,

κερδίζει τοὺς χρυσοὺς γιαλοὺς μὲς τῆ φωτιά

τ' ἀμπέλια, τὰ περιβόλια της καὶ τοὺς χρυσοὺς καρποὺς

θρέψανε ὁμόπιστους κι' ἀλλόπιστους ἀδελφοὺς

τὰ βουνὰ καταμεσίς στὸ πέλαγος

γνωρίζει πιά φίλους ἀπὸ ἐχθροὺς - τοὺς δόλιους σύμμαχους

ὅσα φέρνουνε ὅσα ξέρουνε ὄπλα καὶ πλούτη

κι' ἡ βοήθεια τοὺς θάνατος

ὅπου βάλουνε πόδι ξεραίνεται τὸ χορτάρι

κυβερνᾷ τὸ ἄδικο

ΕΙΠΑΝΕ “είναι ώρα.. μάταιες οί σπουδές, τὰ ἐργαστήρια
μᾶς ξεπουλοῦνε οί πιθηκάνθρωποι
πουλήσαν καὶ τὴν Κῦπρο σύψυχη.. λοιπὸν
κλείσανε οί πῦλες τοῦ Πολυτεχνείου
“ ἔδῶ δίνομε μάχη..,, πρὶν βραδυάσει
τὶ ὄμορφα ποῦ μιλοῦνε, ἀνεμίζουνε συνθήματα
— ΜΟΡΦΩΣΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
— ΕΞΩ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ, ἐκπαιδεφτὲς δολοφόνοι..
ώραία γλῶσσα, δικά μας ἑλληνικά..
- παιδὶ μου γι’ αὐτὸ σ’ ἀκριβανάθρεψα;
- χωρὶς αὐτὸ, μὴ μὲ κλαῖς, πτυχιό δέ φελᾶ..
Τρέξανε ὅλες οί Σχολές, τρέχει κόσμος “μαζὶ σας, μαζὶ σας
παρατήσανε τὶς σκαλωσιές τρέξανε καὶ οἰκοδόμοι
τώρα χτυποῦνε ταμπουρωμένοι ἀστυνόμοι
μιὰ φωνή, φωνή μὲς στὴ φωτιὰ δίνει ὁδηγίες
πῶς θὰ φυλαχτοῦμε ἀπ’ τὶς δακρυογόνες..
τώρα πλακώνουνε καὶ τάνκ
πέφτουνε κάγγελα καὶ ντουβάρια,
πέφτουνε δροσερὰ κορμιὰ
μέρες καὶ νύχτες τοῦ Πολυτεχνείου,
’Αθήνα τὸ ’ 73, 14, ὡς 17 τοῦ Νοεμβρίου.

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΗ
ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ 23
ΠΑΓΚΡΑΤΙ, ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛΕΦ. 7662377